

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/148/2023
Identifikačné číslo spisu: 7209219879
Dátum vydania rozhodnutia: 24.01.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:7209219879.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne ADIT, s.r.o., Čaňa, Osloboditeľov č. 123, IČO: 31 735 606, zastúpenej advokátom JUDr. Vladimírom Zeleňákom, Košice, Letná č. 47, proti žalovanému S. Q., J., H. č. XX, zastúpenému Hodor advokátska kancelária s.r.o., Košice, Vrátna č. 40, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Radoslav Hodor, o zaplatenie 4 700,42 eura, naposledy vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 17C/29/2009, o dovolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. novembra 2021 sp. zn. 11Co/89/2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 24. novembra 2021 sp. zn. 11Co/89/2020 v časti jeho výroku III., ktorým nepriznal žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, trov odvolacieho a trov dovolacieho konania z r u š u j e a v e c m u v r o z s a h u z r u š e n i a v r a c i a n a d ě a l š i e k o n a n i e .

II. Dovolanie žalobkyne a žalovaného vo zvyšnej časti o d m i e t a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II - v súčasnosti Mestský súd Košice (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) ostatným rozsudkom zo 4. apríla 2016 č. k. 17C/29/2009-394 zamietol žalobu a žalobkyňu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 1 419,36 eura titulom trov právneho zastúpenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku rozsudku taktiež uviedol, že o náhrade trov štátu rozhodne samostatným uznesením.

1.1. Prvostupňový súd na základe zisteného skutkového stavu konštatoval, že dňa 4. júla 2008 bola žalovanému ako vodičovi motorového vozidla, ktorého prevádzkovateľom bol predchodca žalobkyne (jeho zamestnávateľ), pri pracovnej ceste do Španielska uložená pokuta z dôvodu porušenia dopravných predpisov vo výške 3 301 eur. Žalovaný bol ako vodič obvinený z prekročenia denného limitu času vedenia vozidla (o 10 hod.). Keďže kamión bol v Španielsku zablokovaný, právny predchodca žalobkyne sám uvedenú sumu vyplatil na príslušnom úrade v Španielsku, v dôsledku čoho mu mali vzniknúť ďalšie náklady v sume 1 399,42 eura, ktorý záväzok žalovaný uznal; uvedené ďalšie náklady podľa

prvostupňového súdu žalobkyňa nepreukázala.

1.2. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že jej právny predchodca uzavrel so žalovaným v tomto ohľade zmluvu o pôžičke, súd prvej inštancie uzavrel, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané splnenie podmienok pre vznik zmluvy o pôžičke, keďže k nej chýba jedna z podstatných náležitostí a to prenechanie peňažných prostriedkov žalovanému na voľné nakladanie. Neskôr v priebehu súdneho konania žalobkyňa už žiadala, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu žalovanej istiny v sume 3 301 eur titulom bezdôvodného obohatenia. Ďalej prvostupňový súd po odcitovaní ustanovení § 451 ods. 1 a § 454 OZ v súvislosti s prvým nárokom žalobkyne (3 301 eur) uviedol, že „žalovaný bol zamestnaný v spol. FIRST s.r.o. ako vodič kamiónovej dopravy. V mesiaci jún 2008 počas jeho služobnej pracovnej cesty v zahraničí porušil ... zákonné ustanovenia, stanovujúce vodičom nákladnej kamiónovej dopravy dodržiavať predpísaný odpočinok a jazdný režim a prekročil denný limit času vedenia vozidla (o 10 hodín) o 16 hod. a 7 min. v pracovnom dni z 26.6.2008 na 27.6.2008. Za uvedený priestupok mu bola uložená sankcia vo výške 3 301 eur. Uvedenú sankciu za žalovaného osobne zaplatil jeho bývalý zamestnávateľ. Táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi konania sporná ... Konateľ spoločnosti FIRST, s.r.o., sa dostavil do Španielska na miesto, kde bolo dopravnou políciou odstavené motorové vozidlo, ktoré riadil žalovaný, za účelom vyplatenia pokuty a sám túto pokutu na príslušnom úrade v Španielsku aj zaplatil. Konal tak v úmysle splniť uvedenú povinnosť za žalovaného a následné uzatvorenie zmluvy o pôžičke so žalovaným, bolo vyvolané zjavne snahou o zjednodušenie možnosti vymáhať uvedenú sumu, čo odôvodňuje právne kvalifikovať tento vzťah medzi žalovaným a jeho pôvodným zamestnávateľom ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 a násl. Občianskeho zákonníka. Predpokladom vzniku zodpovednosti z bezdôvodného obohatenia podľa ustanovenia § 454 OZ je na jednej strane existencia právnej povinnosti (zákonnej alebo zmluvnej) na plnenie u toho, za koho sa plnilo a na druhej strane neexistencia takejto povinnosti u toho, kto v skutočnosti plnil."

1.3. Súd prvej inštancie ďalej v dôvodoch rozsudku konštatoval, že žalovaný v priebehu konania vzniesol kompenzačnú námietku voči nároku žalobkyne a to z titulu, že platobným rozkazom vydaným Okresným súdom Košice I, č. k. 10Ro/33/2009 zo dňa 20. marca 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 9. júna 2009 bola právnenému predchodcovi žalobkyne uložená povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 4 216 eur titulom nevyplatenej mzdy. Súd prvej inštancie uznal uvedenú kompenzačnú námietku za účinne vznesenú, keďže mal za to, že žalobkyňa nepreukázala, že postupca (právny predchodca žalobkyne) oznámil žalovanému ako dlžníkovi bez zbytočného odkladu postúpenie svojej pohľadávky žalobkyne a teda mal za to, že žalovaný sa o postúpení tejto pohľadávky dozvedel až v čase, keď mu bola doručená žaloba v prejednávanej veci, t.j. dňa 2. decembra 2009. S poukazom na výšku pohľadávky žalovaného voči predchodcovi žalobkyne vo výške 4 216 eur a pri zohľadnení účinného započítania voči nároku žalobkyne vo výške 3 301 eur uznal túto započítaciu námietku iba do uvedenej výšky vychádzajúc zo záveru, že v prevyšujúcej časti bol nárok žalobkyne do sumy 1 399,42 eura zamietnutý z dôvodu nepreukázania tohto nároku.

1.4. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP. Mal však za to, že pokiaľ prihliadol na započítaciu námietku žalovaného vo výške 3 301 eur, vyčíslil výšku odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzajúc iba zo sumy 1 399,42 eura, teda zo sumy, ktorá bola žalobkyne zamietnutá pre nepreukázanie nároku. Takto vyčíslil základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo výške 71,37 eura. Jednotlivé úkony právnej služby, ako aj hotových výdavkov v položkách vyčíslil.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie oboch zúčastnených strán rozsudkom zo 4. októbra 2017 sp. zn. 1Co/363/2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zrušil prvostupňový rozsudok vo výroku o trovách konania.

2.1. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o veci v súlade s úpravou § 120 ods. 1 OSP vykonané dôkazy vyhodnotil zákonným spôsobom (§ 132 OSP), vec aj správne právne posúdil a aj vecne správne vo veci rozhodol. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie, než ako rozhodol súd prvej inštancie.

2.2. Za správny považoval odvolací súd záver súdu prvej inštancie o tom, že nárok žalobcu na zaplatenie sumy 3 301 eur zanikol v dôsledku účinnej započítacej námietky žalovaného. V tejto súvislosti účinné preukázanie postúpenia pohľadávky (postupom podľa § 526 ods. 2 OZ) bolo možné považovať až

doručenie žaloby spolu s prílohami žalovanému (2.12.2009). A keďže žalovaná strana na pojednávaní dňa 8.3.2010 vzniesla kompenzačnú námietku oznámenie žalovaného bolo učinené bez zbytočného odkladu.

2.3. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj odvoláciu námietku žalobkyne vo vzťahu k zamietavému nároku ohľadne sumy 1 399,42 eura. Tento nárok súd prvej inštancie správne zamietol v dôsledku neunesenia dôkaznej povinnosti žalobkyne označiť dôkazy na preukázanie tak základu, ako aj výšky tohto nároku.

2.4. Za dôvodné považoval odvolací súd odvolanie žalovaného voči výroku o trovách konania a to v časti priznanej náhrady trov právneho zastúpenia. Žalovaný správne poukazoval na skutočnosť, že predmetom konania bol nárok žalobkyne vo výške 4 700 eur a v takejto výške bol žalovaný v konaní aj úspešný. Odvolací súd preto v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) uznesením z 30. januára 2020 sp. zn. 7Cdo/258/2018 tak, že napadnutý odvolací rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V podstatnom najvyšší súd uviedol, že pokiaľ odvolací súd v danom prípade v súvislosti so vznesenou kompenzačnou námietkou považoval lehotu 3 mesiacov a 6 dní za lehotu bez zbytočného odkladu, odklonil sa od ustálenej praxe dovolacieho súdu a rozhodol nesprávne.

4. Odvolací súd následne rozsudkom z 24. novembra 2021 sp. zn. 11Co/89/2020 potvrdil rozsudok v časti napadnutého zamietavého výroku, ktorou bola zamietnutá žaloba o náhradu škody vo výške 1 399,42 eura spolu s príslušenstvom (výrok I.), vo zvyšku napadnutého zamietavého výroku zmenil rozsudok tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 3 301 eur spolu s bližšie určenými úrokmi z omeškania (výrok II.) a žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, trov odvolacieho a trov dovolacieho konania nepriznal (výrok III.).

4.1. Po interpretácii procesných ustanovení CSP uviedol, že žalobkyňa v konaní uplatnila dva samostatné nároky založené na osobitných skutkových tvrdeniach. V súvislosti s prvým nárokom vo výške 3 301 eur vychádzal z tvrdenia, že právny predchodca žalobkyne ako zamestnávateľ žalovaného, uhradil za tohto pokutu v takejto výške a túto sumu je žalovaný povinný vrátiť. V prevyšujúcej časti nároku, teda v sume 1 399,42 eura, tento sa zakladal na tvrdení, že v súvislosti s cestou konateľa predchodcu žalobcu do Španielska za účelom úhrady pokuty uloženej žalovanému tomuto vznikli náklady, ktoré však žalovaný napriek uzavretej zmluve o pôžičke neuhradil. Následne odcitoval a interpretoval ustanovenie § 454 OZ, ktorého aplikáciu na danú vec vztiahol z dôvodu, že „[p]oužité všeobecnej úpravy Občianskeho zákonníka pre uvedený právny vzťah je namieste, napriek tomu, že medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu bol pracovno-právny vzťah, ktorý sa riadi ustanoveniami Zákonníka práce, ktorý pozná aj právnu úpravu bezdôvodného obohatenia. V tejto úprave totiž nie je zahrnutý aj prípad vzniku bezdôvodného obohatenia v prípade plnenia za iného a z tohto dôvodu je potrebné na uvedený vzťah aplikovať všeobecné ustanovenie § 454 Občianskeho zákonníka“. Vychádzal pritom zo zisteného skutkového stavu a vykonaného dokazovania, keď bolo nepochybne preukázané, že „suma 3 301 eur bola uložená ako pokuta za priestupok žalovanému ako vodičovi ... Je teda nepochybne, že vedená sankcia bola uložená žalovanému ako vodičovi. Takisto je nepochybne, že ju uhradil právny predchodca žalobcu.“ Už z predchádzajúceho odvolacieho rozsudku, ktorý bol dovolacím súdom zrušený (body 2 a 3) bolo zrejmé, že nárok žalobkyne čo do sumy 3 301 eur bol dôvodný, nebol však priznaný (iba) v dôsledku započítania s iným nárokom žalovaného.

4.2. Nad rámec dovolacích dôvodov (bod 3) k neuznanej započítanej námietke žalovaného poukázal aj na ďalšie súdne rozhodnutia (rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 14Co/316/2012 z 26. februára 2013; pozri aj Rč 60/2002 a R 14/1979). V ďalšom reagoval na zmluvu o postúpení pohľadávky a uzavrel, že „námietka neplatnosti postupnej zmluvy dlžníkovi voči postupníkovi neprislúcha“. Odvolací súd následne uzavrel, že „vecne nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietavom výroku v časti vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 3 301 eur s prísl., nemohlo byť odvolacím súdom potvrdené a nakoľko zároveň neboli splnené zákonné predpoklady pre jeho zrušenie ... odvolací súd napadnutý rozsudok v dotknutom výroku zmenil tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom vydania bezdôvodného obohatenia sumu 3 301 eur spolu s úrokmi z omeškania ...“.

4.3. V prevyšujúcej časti (v sume 1 399,42 eura) potvrdil prvostupňové rozhodnutie a uviedol, že „[o]hľadne tohto nároku, ktorý mal spočívať v nákladoch konateľa žalobcu vynaložených na pracovnú cestu do Španielska za účelom úhrady pokuty uloženej žalovanému totiž žalobca uviedol iba tvrdenia, neoznačil však žiadne dôkazy, z ktorých by bolo možné vyhodnotiť tento nárok čo do výšky.“

4.4. V súvislosti s rozhodnutím o trovách konania pred súdom prvej inštancie konštatoval, že „podľa výsledku konania mal v spore väčší procesný úspech žalobca (70,23%) ... a preto mu v súlade s citovaným zákonným ustanovením vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý bol v konaní pred súdom prvej inštancie neúspešnejšou stranou (29,77%)“. Následne odcitoval ustanovenie § 257 CSP a uviedol, že „[d]ôvody hodné osobitného zreteľa vidí odvolací súd v okolnostiach prípadu, majúcich v širších súvislostiach dosah na spravodlivé usporiadanie pomerov strán. Odvolací súd v prvom rade prihliadol na skutočnosť, že pohľadávka, ktorá bola predmetom tohto konania, mala pracovnoprávny základ a že pôvodne patrila bývalému zamestnávateľovi žalovaného, ktorý ju však zrejme celkom účelovo previedol na žalobcu, čo nepochybne, za situácie, že aj žalovaný mal judikovanú pohľadávku voči bývalému zamestnávateľovi, sťažilo jeho postavenie (obranu v tomto konaní), ako aj vymožitelnosť tejto jeho vzájomnej pohľadávky. Strata vymožitelnosti vzájomnej pohľadávky žalovaného voči svojmu bývalému zamestnávateľovi súvisí aj s takmer súčasnou zmenou v osobe jediného konateľa a spoločníka v tejto spoločnosti realizovanou prevodom obchodného podielu na tretiu osobu, ktorá (ako vyplynulo z jej výpovede) nemala skutočný záujem na realizácii práv a povinností vyplývajúcich z jej účasti v obchodnej spoločnosti, a ktorá (zmena) nepochybne smerovala k strate likvidity tejto spoločnosti, schopnosti uhrádzať svoje záväzky a k zbaveniu sa zodpovednosti za jej záväzky. Za tohto stavu by bolo by podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s požiadavkou spravodlivosti (čl. 2 ods. 1 CSP), pokiaľ by bol žalovaný zaviazaný povinnosťou nahradiť žalobcovi trovy konania.“. Preto žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal.

5. Proti výroku III. (o trovách konania) napadnutého odvolacieho rozhodnutia podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), a to podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhla v tejto časti napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie resp. zmeniť napadnuté rozhodnutie a priznať jej náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 70,23 %.

5.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f) CSP v podstatnom namietala, že ak chcel odvolací súd rozhodovať podľa § 257 CSP mal jej umožniť, aby sa k tomu vyjadrila. „Nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 CSP a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámil a táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia, nakoľko súd v prípade použitia ustanovenia § 257 CSP je povinný vytvoriť procesný priestor, vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia.“

5.2. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietala, že odvolací súd nesprávne aplikoval na danú vec ustanovenia § 257 CSP, nakoľko žalobkyňa nevidela žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na jeho aplikáciu.

6. Proti výroku II. a III. napadnutého odvolacieho rozhodnutia podal dovolanie tiež žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), a to podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Navrhol zmeniť napadnuté rozhodnutie tak, že „žalobu v časti sumy 3 301 eur s príslušenstvom zamietá. Podľa ust. § 449 ods. 1 CSP ruší výrok o náhrade trov konania a vracia súdu 1 inštancie na nové rozhodnutie ...Odkladá vykonateľnosť rozsudku KS Košice zo dňa 24.11.2021 sp. zn. 11Co/89/2020 do rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej.“ V súvislosti s odložením vykonateľnosti odvolacieho rozhodnutia v podstatnom uviedol, že priznanou sumou nedisponuje. „V prípade výkonu exekúcie by sa uvedená suma zvýšila aj o náklady exekúcie a žalovaný by sa tak ocitol vo vážnych existenčných problémoch“.

6.1. Po rekapitulácii priebehu konania žalovaný (bez explicitného vyjadrenia zmätočností resp. nesprávneho právneho posúdenia, pozn.) uviedol, že odvolací súd «nárok žalobcu v časti sumy 3 301 eur posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 454 OZ. Žalovaný považuje tento názor odvolacieho súdu za nesprávny ... žalobca si svoj nárok ... neuplatnil titulom bezdôvodného obohatenia, ale titulom nároku na vrátenie pôžičky ... Aj prvý vyhovujúci rozsudok OS KE II ... vychádzal z toho, že pôvodný veriteľ uzavrel so žalovaným zmluvu o pôžičke ... Uvedená skutočnosť jednoznačne vyplýva zo žaloby žalobcu zo dňa 09.09.2009 ... Žalobca na týchto skutkových tvrdeniach zotrval aj v odvolacom konaní vid' jeho odvolanie zo dňa 19.05.2016, kde sa zaoberal iba včasnosťou

započítanej námiety ... Odvolací súd namiesto toho sám vytvoril nový skutkový stav, ktorý nebol žalobcom ani v žalobe tvrdený teda že sa nejednalo o nárok na základe zmluvy o pôžičke, ale o úhradu pokuty predchodcom žalobcu namiesto žalovaného a tomuto "novovytvorenému" skutkovému stavu priradil právny titul bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 454 OZ , na základe ktorého zaviazal žalovaného na plnenie ... Tvrdenie, že nárok žalobcu je uplatnený titulom uhradenia pokuty za žalovaného právnym predchodcom žalobcu (a nie dlhom zo zmluvy o pôžičke) je tvrdením odvolacieho súdu a nie žalobcu. ... Žalobca v priebehu konania toto netvrdil. A žalovaný sa proti takému „novému skutkovému stavu" vytvorenému až odvolacím súdom ani logicky nemal možnosť brániť napr. vznesením námietky premlčania a pod. čím odvolací súd znemožnil žalovanému aby realizoval svoje procesné práva v takej miere, že v jeho prípade došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Je teda zrejme, že odvolací súd nepostupoval v súlade s ust. § 380 ods. 1 CSP, ale svojím postupom prekročil odvolacie dôvody žalobcu». V ďalšom žalovaný opakovane poukazoval na to, že odvolací súd sa nemohol/nemal zaoberať bezdôvodným obohatením, ale ak dospel k záveru, že zmluva o pôžičke nebola riadne uzavretá, mal žalobu zamietnuť. Podľa názoru žalovaného v skutočnosti išlo „o nárok plynúci z pracovnoprávneho vzťahu medzi žalovaným ako zamestnancom a právnym predchodcom žalobcu ako jeho zamestnávateľom podľa ust. § 179 ods. 1 Zákonníka práce (ZP). Právny predchodca žalobcu by si bol povinný nárok plynúci mu z úhrady pokuty namiesto žalovaného uplatniť od žalovaného ako svojho zamestnanca postupom podľa ust. § 186 a násl. ZP (a nie titulom bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 454 OZ) ... Nie je možné súhlasiť ani s názorom odvolacieho súdu , že v danom prípade nie je možné postupovať podľa ust. ZP keďže ten síce upravuje inštitút bezdôvodného obohatenia v § 222 ale nie v prípade plnenia za iného a preto je potrebné aplikovať ust. OZ. ... Bezdôvodné obohatenie je upravené v § 222 Zákonníka práce. Zákonník práce teda obsahuje svoju osobitnú úpravu tohto inštitútu, preto sa v tomto prípade nepoužijú ustanovenia Občianskeho zákonníka ... Dovolací súd uvedené situácie už v minulosti posudzoval v zmysle ust. ZP vid' rozhodnutie napr. R 2/1992".

7. Žalovaný v stanovisku k dovolaniu žalobkyne v podstatnom navrhol, aby ho dovolací súd odmietol resp. zamietol, nakoľko odvolací súd správne aplikoval ustanovenie § 257 CSP.

8. Žalobkyňa vo svojom stanovisku k dovolaniu žalovaného vo vzťahu k výroku II. navrhla zamietnuť toto dovolanie a vo vzťahu k výroku III. navrhla rozhodnúť podľa jej dovolacieho návrhu.

9. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie ako strany sporu podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) žalobkyňa a žalovaný, obaja zastúpení v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorých neprospech boli dovolaním napadnuté výroky rozhodnutia vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnuté výroky rozsudku odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne podľa § 420 písm. f) CSP je dôvodné a zvyšné dovolania je potrebné odmietnuť.

10. Najvyšší súd, vychádzajúc zo žalovaným uvádzanej argumentácie (bod 6 in fine), nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP; v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie (toto sa vydáva iba v prípade vyhovenia návrhu, pozn.).

11. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

12. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán,

ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

13. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

14. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

15. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (písm. a), ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu (písm. b), strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník (písm. c), v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (písm. d), rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (písm. e), alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. f).

15.1. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

15.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne a žalovaného, že/či v konaní došlo k nimi tvrdenej vade zmätočnosti (body 5.1. a 6.1.).

16. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

16.2. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

17. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

Dovolanie žalobkyne

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

18. Žalobkyňa (iba) voči výroku III. (o trovách konania) v podstatnom namietala, že ak chce odvolací súd rozhodovať podľa § 257 CSP mal jej umožniť, aby sa k tomu vyjadrila (bod 5.1.).

18.1. Podľa § 382 CSP ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

18.2. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy.

18.3. Citované ustanovenie je odrazom princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ktorý tvorí súčasť princípu právnej istoty a práva na spravodlivý proces. Jeho účelom je zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí odvolacími súdmi, t. j. „prekvapeniu“ účastníkov konania v prípade možného iného právneho posúdenia veci odvolacím súdom bez toho, aby im bolo umožnené vyjadriť sa k použitiu iného ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce (I. ÚS 736/2016). Predvídateľnosť súdnych rozhodnutí sa prejavuje v tom, že odvolací súd v prípade meritórneho rozhodnutia o odvolaní ešte pred vyhlásením rozhodnutia oboznámi sporové strany so svojím v konaní ešte nevysloveným právnym názorom, ktorý je odlišný od právneho názoru uvedeného v rozhodnutí súdu prvej inštancie, a vytvorí stranám priestor, aby mohli k tomuto právnemu názoru zaujať stanovisko.

18.4. Právna doktrína k možnosti použitia moderačného ustanovenia § 257 CSP uvádza: „Ak súd má v úmysle použiť moderačné právo alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila (k zámeru aj k dôkazom). Nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257, a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámí, pričom táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia. Súd je v prípade použitia ustanovenia § 257 povinný vytvoriť procesný priestor umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia [pozri k tomu rozsudok ESELP Čepek proti Českej republike (sťažnosť č. 9815/10), ako aj nálezy Ústavného súdu ČR, Pl. ÚS 46/13 a sp. zn. I. ÚS 1593/15]. Strana má teda právo byť explicitne vyzvaná, aby včas k prípadnej aplikácii § 257 vyjadrila svoje stanovisko.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1042-1052).

18.5. Z obsahu spisu najvyšší súd zistil, že prvostupňový súd ostatným rozsudkom o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že žalobkyni uložil nahradiť žalovanému trovy konania v sume 1 419,36 eura (body 1 a 1.4.). Odvolací súd ostatným rozsudkom rozhodol o trovách konania tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, trov odvolacieho a trov dovolacieho konania nepriznal, čo odôvodnil ustanovím § 257 CSP (body 4 a 4.4.). Urobil tak bez nariadenia pojednávania a bez splnenia si manudukčnej povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 382 CSP.

19. Najvyšší súd uzatvára, že odvolací súd bez doručenia výzvy stranám sporu, teda bez splnenia osobitného druhu tzv. manudukčnej povinnosti založil svoje rozhodnutie o trovách konania na iných, nových právnych dôvodoch než súd prvej inštancie a takýmto nesprávnym postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a znemožneniu práva procesnej strany, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Žalobkyňa tak opodstatnene namietala, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a dovolateľka opodstatnene uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd v zmysle § 449 a § 450 CSP zrušil výrok III. napadnutého odvolacieho rozsudku a vec mu vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie.

20.1. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie (jeho časť) a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej

inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

21. V súvislosti s výrokom III. (o trovách konania) žalobkyňa podala dovolanie tiež podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, namietajúc nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 257 CSP na daný prípad.

21.1. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti (výrok III.), sa dovolací súd už nezaoberal tvrdeniami dovolateľky ohľadne prípustnosti podaného dovolania aj z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP; navyše dovolanie v tejto časti je (aj) neprípustným (§ 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m) CSP).

Dovolanie žalovaného

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

22. Žalovaný v rámci podaného dovolania proti výroku II. a III. napadnutého odvolacieho rozhodnutia namietal, že «odvolací súd si vytvoril nový skutkový stav, ktorý nebol žalobcom ani v žalobe tvrdený ... a tomuto "novovytvorenému" skutkovému stavu priradil právny titul bezdôvodného obohatenia ... žalovaný sa proti takému „novému skutkovému stavu" vytvorenému až odvolacím súdom ani logicky nemal možnosť brániť ... odvolací súd nepostupoval v súlade s ust. § 380 ods. 1 CSP, ale svojím postupom prekročil odvolacie dôvody žalobcu». Najvyšší súd aj s použitím interpretačného pravidla uvedeného v § 124 ods. 1 CSP ustálil, že v tomto ohľade žalovaný namietal predovšetkým nepreskúmateľnosť (arbitrárnosť) a prekvapivosť dôvodov uvedených odvolacím súdom vo svojom rozhodnutí.

22.1. Odvolací súd v danom prípade v súvislosti s prvým nárokom žalobkyne v sume 3 301 eur vychádzal zo skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom (pozri body 1.1. a 1.2.), pričom prvostupňový súd dostatočným spôsobom opísal skutkový dej vedúci k prvému nároku žalobkyne (dňa 4.7.2008 bola žalovanému ako vodičovi motorového vozidla, ktorého prevádzkovateľom bol predchodca žalobkyne (jeho zamestnávateľ), pri pracovnej ceste do Španielska uložená pokuta z dôvodu porušenia dopravných predpisov vo výške 3 301 eur. Žalovaný bol ako vodič obvinený z prekročenia denného limitu času vedenia vozidla (o 10 hod.). Keďže kamión bol v Španielsku zablokovaný, právny predchodca žalobkyne sám uvedenú sumu vyplatil na príslušnom úrade v Španielsku). Uvedený skutkový dej nebol v priebehu konania sporovými stranami rozporovaný. Prvostupňový súd zároveň dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo právne posúdenie sporného nároku nebolo možné podriaďiť pod režim zmluvy o pôžičke (Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že jej právny predchodca uzavrel so žalovaným v tomto ohľade zmluvu o pôžičke, súd prvej inštancie uzavrel, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané splnenie podmienok pre vznik zmluvy o pôžičke, keďže k nej chýba jedna z podstatných náležitostí a to prenechanie peňažných prostriedkov žalovanému na voľné nakladanie). Najvyšší súd dáva za pravdu žalovanému, že v žalobe žalobkyňa svoj prvý nárok opierala o právny režim zmluvy o pôžičke (č.l. 1 súdneho spisu), avšak je rovnako nespochybniteľné, že vyššie uvedený skutkový dej bol priamo obsiahnutý aj v bode I. tejto zmluvy o pôžičke (č.l. 8 súdneho spisu) a že právnu kvalifikáciu prvého nároku (§ 451 a § 454 OZ) ustálil odvolací súd už vo svojom prvom zrušujúcom uznesení z 28. decembra 2012 (č.l. 221 a 222 súdneho spisu), ktorú si žalobkyňa v ďalšom priebehu konania osvojila a z nej aj vychádzala (Neskôr v priebehu súdneho konania žalobkyňa už žiadala, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu žalovanej istiny v sume 3 301 eur titulom bezdôvodného obohatenia), čo vyjadrila už vo svojom vyjadrení z 12. septembra 2013 (č.l. 244 súdneho spisu). Výčitka žalovaného, že odvolací súd neprípustným spôsobom „priradil právny titul bezdôvodného obohatenia" nezodpovedá ani právu konformnej rímskej zásade iura novit curia (súd pozná právo), podľa ktorej počas (súdneho) konania právne predpisy nie sú predmetom dokazovania, pretože ich súd musí poznať. Dokazovať sa musia len relevantné skutočnosti.

22.2. Vzhľadom na vyššie uvedené je rovnako zrejmé, že nemôže obstať ani ďalšie tvrdenie žalovaného

o prekvapivosti odvolacích záverov (žalovaný sa proti takému „novému skutkovému stavu“ vytvorenému až odvolacím súdom ani logicky nemal možnosť brániť ... odvolací súd nepostupoval v súlade s ust. § 380 ods. 1 CSP, ale svojím postupom prekročil odvolacie dôvody žalobcu), pretože právny režim prvého nároku ako bezdôvodného obohatenia nevyplýval len z prvého zrušujúceho odvolacieho rozhodnutia z 28. decembra 2012, ale tiež následného prvostupňového rozsudku zo 4. apríla 2016 a v poradí druhého (potvrdzujúceho) rozsudku odvolacieho súdu zo 4. októbra 2017 (bod 13 jeho odôvodnenia). V prípade ostatného odvolacieho rozhodnutia sa preto nemohlo jednať o nové zistenia skutkového a právneho stavu.

22.3. Najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalovaného podľa § 420 písm. f) CSP nie je prípustné (§ 447 písm. c) CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP

23. V súvislosti s dovolaním žalovaného podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP najvyšší súd uvádza, že argumentácia žalovaného sa vo všeobecnosti niesla v duchu polemiky s právnymi závermi odvolacieho súdu, spochybňovaní správnosti jeho rozhodnutia, či kritike prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci (bod 6.1.). V podstatnom žalovaný nesúhlasil s tým, že prvý sporný nárok o sumu 3.301 € odvolací súd posúdil podľa § 454 OZ, keď podľa jeho názoru mal ho posúdiť podľa § 179 ods. 1 a § 186 a nasl. ZP. Uvedol, že dovolací súd uvedené situácie už v minulosti posudzoval v zmysle ZP a poukázal na R 2/1992. Rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP) žalovaný nijako dovolacími rozhodnutiami neoznačil a ani neuviedol, v čom bola táto rozdielna.

23.1. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 písm. a) CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zafinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP môže byť pritom len otázka právna, teda v žiadnom prípade nie skutková otázka.

23.2. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

23.3. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

23.4. V zhode s vyššie uvedeným kruciálny dôvod, na základe ktorého odvolací súd podriadil hmotnoprávny režim prvého nároku žalobkyne nie pod ustanovenia Zákonníka práce, ale Občianskeho zákonníka (§ 454 OZ) spočíval v skutkovom zistení, že pokuta bola uložená žalovanému (suma 3 301 eur bola uložená ako pokuta za priestupok žalovanému ako vodičovi), za ktorého však plnila žalobkyňa (jej právny predchodca), hoci podľa práva mal plniť žalovaný. Pokiaľ žalovaný poukazoval na R 2/1992 a na jeho základe zdôvodňoval, prečo mal odvolací súd vychádzať pri prvom nároku podľa § 179 ods. 1 ZP najvyšší súd uvádza, že v uvádzanom súdnom rozhodnutí NS ČR z 28. novembra 1989 sp. zn. 6Cz/37/89 (publikovanom v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov NS SR ako R 2/1992) bola riešená odlišná skutková situácia od teraz posudzovanej, kedy bola zamestnávateľovi (a nie zamestnancovi, pozn.) uložená pokuta orgánom bezpečnosti práce, ktorý si ju následne vymáhal od zamestnanca formou náhrady škody. Uvedené rozhodnutie teda neosvedčuje inú súdnu prax dovolacieho súdu, ktorú odvolací súd - v rozhodných skutkových zisteniach a z nich vzišlých právnych záveroch - nerešpektoval.

24. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd právnymi závermi, na ktorých založil rozhodnutie napadnuté dovolaním žalovaného, neodklonil v nastolenej otázke (či mal postupovať podľa OZ alebo ZP) od žalovaným označenej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorú v danom prípade

predstavoval ním označený judikát R 2/1992.

24.1. Vzhľadom na to, že sa odvolací súd neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného z § 421 ods. 1 písm. a) CSP nevyplýva. To isté platí aj v súvislosti s dovolaním žalovaného podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, keďže rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v riešení danej otázky žalovaný neuviedol, a ani najvyššiemu súdu takáto rozdielna prax (v okolnostiach rozhodných skutkových zistení v teraz posudzovanej veci) nie je známa.

24.2. Preto najvyšší súd procesne neprípustné dovolanie aj v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.